

– עותק נאמן למקור מכתב יד –

ו' שלום,

אני לא לבד. התובנה הזאת הכתה בי לפני שיצאתי לאירוע האחרון ששובצתי אליו. לא במובן קוסמי, חלילה – אני פשוט חלק מצוות סוכנים. כאן לבטח נמצאת התשובה לשאלה שמרטה את עצביי בימים האחרונים. לו הייתי חשוד, מהסוג שהם לרוב מטרתן של משימות, איזו אסטרטגיה טובה יותר הייתה יכולה להיות לי מאשר להסתכן לצוות שמבצע את המשימה? אין ספק, הפעם עלי לרגל אחר המרגלים, לשמור על השומרים, לשים עין על שמי העין, ל... הנקודה ברורה.

ובכלל, ממילא לא הייתי שייך אליהם מלכתחילה. לכולם חוץ ממני יש רקע באמנות, דעות על אמנות, חלקם עשו אמנות. אני? בעולם האמנות אני כמו דג שנלקחו ממנו האופניים. כל מה שיש לי הוא דבקות במשימה, גם שעות ספורות לפני שאנחל כישלון אפילו בלברר מהי.

פגשתי את המפעילה ומספר סוכנות וסוכנים מחוץ לגלריה ויזין שהוסוותה כמסעדה רגילה בכיכר החתולות. נכנסנו לתערוכה על הירח. הרהרתי בכך שלקרוא לירח אחד של כוכב לכת אחד די קטן ושולי "הירח", רק מכיוון שאנחנו במקרה נמצאים בכוכב הלכת הזה, זה מאוד גאוצנטרי, כלומר מתייחס לכדור הארץ כאל המרכז של הכול. גאוצנטריות אמנם נשמטה מרשימת הדעות הקדומות הפופולריות בימינו, כמו אירופוצנטריות או גאוצנטריות, אבל היא מאוד ותיקה וגרמה לכמה מהטעויות החשובות ביותר בתחום האסטרונומיה, ולכן אין לזלזל בה.

ההרצאה מתחילה. סוכנת אחת מתמקמת במעלה המדרגות ודרכה החוצה נחשמת בידי אישה שמתיישבת מתחתיה. סוכנת אחרת מתייאשת ויוצאת לשאוף אוויר. המפעילה יוצאת איתה. קבוצת השורדים כוללת כרגע אותי ועוד סוכן וסוכנת שמקשיבים בדריכות להרצאה. הסוכנת שלכודה במעלה המדרגות מסתכלת עלי. לא ברור לי אם היא מבקשת סיוע או חושדת בי. הסוכן שנשאר בחדר יוצא ממנו וכולנו מנצלים את ההזדמנות והולכים אחריו.

המשכתי ללכת עם חבורת סוכנות וסוכנים, בניגוד להרגלי להניד את ראשי לכיוונם כשאני רואה אותם ולחמוק באלגנטיות, והגענו לבית הקברות המוסלמי, היכן שמקימים את מוזיאון הסובלנות. שמענו קולות שנשמעו כמו עטלפים או ציפורים, אך הקפה כמעט מלאה של אתר הבנייה הראתה שאין פרצה בגדר והשומר לא רק שלא נתן לנו להיכנס, אלא הכחיש את קיומם של הקולות.

המשכנו למופע נגינה בכלי שלא זיהיתי ותערוכה ברחוב דוד המלך. המפעילה נאלצה לצאת לפגישה ואני ניצלתי את המצב לתמרון מבריק, ושכנעתי כמה מהסוכנות והסוכנים לצאת לאכול משהו ביחד. השתמשתי בכל כישורי השיחה שלי כדי לחקור אותם והתוצאות היו פרוזאיות מהצפוי: גם הם לא יודעים מה המשימה או למה הם נבחרו לבצע אותה, גם הם חרדים מכשלון, גם הם חושבים שעולם האמנות מוזר לפעמים.

מישהי שאני מכיר הלכה פעם, בהיותה נערה, לאוזן השלישית וביקשה דיסק של ג'סטין טימברלייק. המוכר עיקם את אפו בהתנשאות ושאל "באמת?". בשלב הזה אני הייתי מבהיר לו שאני קונה את הדיסק באירוניה, גם אם זה לא היה נכון, מחשש להתפדח. אבל לא היא. היא פשוט ענתה לו "כן, בטח. הוא זמר מעולה". זה היה המעשה האמיץ ביותר שהייתי עד לו.

במידה מסוימת עולם האמנות הוא כזה. מלא באנשים שכל הזמן שומעים "באמת?" כשהם מספרים שהם אמנים. הם יכולים להתנהג כאילו הם אמנים באופן אירוני, וחלקם בוחרים במוצא הקל הזה, אבל חלקם נשארים נאמנים למה שהם עושים. בלי פחד.

תודה על המשימה, גם אם לא הצלחתי לבצע אותה.